

XV. kötet

Budapest, 1900. augusztus 12-én.

32. szám.

A földolog.

Orvos. Hosszú megfontolás után jelenthetem, hogy Nagysád hypochoparpetventiában szenved.

Hölgy. Borzasztó! De remélem, ez a betegség most — divatos?!

Egymás között.

I. bakfis. Engem egy postamester fog nőül venni.
II. bakfis. Pfuj, nekem nem kellene! — Olyan enyves esőkja lehet.

Kiszáradt fa.

Vig mosolylyal, madárdallal,
 Virágokat hintő angyal
 Jön a földre, a tavasz.
 Minden lángol, minden éled,
 Csupa tűz és csupa élet,
 Csupa virág, csupa dal.
 Lobog a vágy, szerte árad,
 De amottan egy kiszáradt
 Vén fa búsul egyedül.
 Pedig mennyi tavaszt látott,
 Mennyi fészket, boldogságot,
 Mig virágja, lombja volt.
 A szivek is így dobognak,
 Örök lángtól lángot fognak,
 Mert örök a szerelem.
 Megérinti lángja lelkünk,
 Gyorsan átsuhan felettünk,
 Egy percz és már messze tünt.
 S a mig annyi virágja van:
 Mi búsulunk virágtalan,
 Kiszáradt fa egyedül.

Haan Bela.

Ezékhiel bácsi azon kiveszőfélben levő régi öregek közé tartozott, a kik szívük mélyéből utálják a pénzt és a vasutat — mint minden rosznak a kútfejét — s a kik még a petróleum-lámpát sem tűrik meg szobájuk asztalán, mert azt a német egyenesen azért találta ki, hogy megölje vele a magyar olajos mécesest. Régi felfogás, mely nem tud hozzá simulni a haladó korhoz! . . .

Történetünk kezdetén Ezékhiel bácsi nagy haragra lobbant. Ilyenkor Túrós Ezékhiel úr volt a neve, vagyis nem ismert tréfát, komaságot, bácsizást. A harag onnan tört ki belőle, hogy valami rendkívül sürgős ügye támadt benn Kolozsvárott, a törvényszéknél, — nyilván valamelyik haszontalan eselédje ügyében, mert jó magának sohasem volt összeütközése a paragrafusokkal — aztán hogy befogatni parancsolt, a kocsis félve jelentette, hogy nem lehet: a lovak ez idő szerint a baromorvos keze alatt vannak. Néhány napig pedig bizonyosan eltart a gyógyulás folyamata.

Ezékhiel bá . . . azaz pardon, Túrós Ezékhiel úr előbb alaposan kidühöngte magát, azután az ügy sürgősségére való tekintettel elhatározta, hogy bünt fog elkövetni, vagyis fölül először és utoljára arra az ördögös, kigyózó szörnyetegre, melyet a rosz lelkek hajtanak, azok a rosz lelkek tudniillik, a kik ebben a világi életben gazember kocsisok lehettek és ime, így bünteti őket az igazságos Uristen: — lovat helyettesítenek mostan.

Kissé elszégyelte magát önmaga előtt, hogy végső szükségében erre a lépésre fog vetemedni, de hát bizony ez egyszer nem segíthetett magán másképp, mert bár a községben annyi lovat kaphatott volna kölcsön, a mennyire holta napjáig szüksége vagyon, ámde Túrós uramat nem oly anya szülte, hogy ő csak egy gombostűfejet is el tudna fogadni kölcsönképen.

Titokban surrant ki az állomáshoz. Nem kell az ő csúfságát az egész világnak tudni, nem kell, hogy gúnyt űzzön belőle az ismerősök serege. Ámde bármily óvatosan bujdosott is a réteken keresztül ki az állomásra, útközben mégis megcsipte őt a kovásznai uraság: ifjú Dénes úr.

— Tán csak nem a vasútra iparkodik? — hangzott a kérdés.

— Oda! — felelt sötéten Túrós úr, de szokása ellenére nem nézett szemébe a melletteállónak.

Ifjú Dénes úr — ismervén az öreg bogarait — e pillanatban szeretett volna felkaczagni, de mégis magába fojtotta jó kedvének eme kitörését, mert idejekorán észrevette, hogy az öreg úr mérges és gorombáskodásra mindenkor készen áll. E helyett közönyösen, látszólagos komolysággal eredt vele beszédbe. Szó került a termésről, az új tanítóról, a miniszterről, a ki nemrég meglátogatta a vidéket s a politikáról is tétetvén említés, egyszerre bárányártatlansággal szúrta közbe Dénes úr a kérdést:

— Ugyebár, bátyám, még nem utazott vasuton?

Ezékhiel gúnyt sejtett. Gyanusan vizsgálgatta Dénes úr ábrázatát, ha vajjon a szeme vagy szája szögletéből nem tűnik-e elő a hunczutság, de semmi gyanusat nem látva, megbizott emberében és szólt:

— Nem! . . . Sietett azonban hozzátenni: — Ez is utoljára történik.

— Nos, akkor elfogadhat tőlem egy jó tanácsot, mert én már sokat utaztam vonaton.

— Elfogadom.

— Helyes! Tudja, bácsi, — így kezdődött a tanács, — mai világban sok a rosz ember . . .

Túrós úr közbevágott:

— Nekem mondja?

— Épen azért! Ezékhiel bácsi jól ismeri már az életet, tehát megérti a szót. Hát a mint mondom, sok rosz ember van a világon, de legtöbb mégis a vasuton.

Ezékhiel bácsi szemei szikráztak az örömtől.

— Itt van la! Ezt magam is hirdetem, aztán mégis kinevetnek engemet, a miért haragszom a vasútra. Oh, ez a civilizáció! . . . Bő köpönyeg az.

Dénes úr vérszemet kapva, tovább beszélt:

— A körmönfont csalóknak manapság nincs jobb működési terük a száguldó vasutnál. Itt fosztják ki a hiszékeny utasokat ezernyi furfanggal. Velem történt meg első utazásom alatt, hogy egy vasúti ruhába öltözött csaló elkérte tőlem a drága pénzen megvásárolt jegyet. Azt mondta, hogy ő a kalauz, a ki megvizsgálni tartozik az utasok jegyeit. Én persze oda adtam az enyémet, de — sajnos! — nem kaptam többé vissza. Kiszállásnál nagy pénzbírságot kellett fizetnem és hiába említettem föl a hivatalnoknak, hogy egy szélhámós rútol becsapott, de mihaszna, mikor az jónak látta egy állomással előbb leszállani a vasútról és azután eltűnt. A jegyemet pedig féláron adta el valakinek. . . . Vigyázzon tehát, bátyám! Én okultam a saját káromon, de ön legyen óvatosabb.

Induláshoz közel állt az idő; elbúcsúztak. Előbb természetesen köszönetet mondott Túrós úr a jó tanácsért és erősen megfogadta magában, hogy belőle ugyan nem fog bolondot üzni senki fia, ha aranyzinóros vasutas ruhát ölt is magára. Legfeljebb ha ép arra kerül a sor, fókosát is használatba veszi az arczátlan csaló népség ellen.

Elszántan ült föl a vonatra és minden bajra nyugodtan elkészült, eltekintve attól az ideges nyugtalanságtól, mely emez első ilyfajta utazásán akaratlanul erőt vett rajta. A vonat megindulásakor, az az erős zökkenés, mely az indítás következménye, váratlanul érte őt és kissé előre bukott ülésén. Ugy érezte, hogy e perczen heves szívdobogása támad, de csakhamar leküzdötte magában a furcsa érzést, az ellenszenvet. Mikor aztán nemsokára simán gördültek a kocsik — egyedül lévén a kupében — jobbnak híján gondolkozni kezdett.

Először is hálával adózott a sorsnak, mely útjába vezérelte Dénest. No lám, ez a fiatal ember idején fölvilágosította őt, a modern dolgokban tudatlan öreget, s e találkozás nélkül bizonyosan megesett volna vele a szégyen, hogy egy rossz ember csalafintaságának esik áldozatul. Így is eleget fognak rajt nevetni a kolozsvári barátok, ha meglátják a kupéból kiszállani, hát még ha hire ment volna valami kalandjának!

A kolozsvári jó barátok!

Tőlük rendkívül félt emez útja miatt. Gúnyos, csipkedő természetűek, a kik ha véletlenül rá jönnek valakinek a gyengéjére, annak tisztára elkeserítik az életét. No de ha nem is volnának oly csufondárosak, már magában az a tény, -- így okoskodott magában Ezékhiel, — hogy ő idáig minden alkalommal dörgött a vasut ellen s imhol, ő maga is azt használja, ez olyan elvtelenség, oly következtelenség, mely nem egyezik össze a férfiasággal. Ezt bátran gúnyolhatja mindenki.

Ily gondolatok közepette elöntötte arcát a láng, a szégyen pirja. E pillanatban már azon volt, hogy leugrik a robogó vonatról, ha mindjárt csontja törik is és — épen ekkor lépett be fülkéjébe a . . . kalauz.

— A jó madár! — sziszegte csak úgy a fogai között az öreg, — de velem ugyan nem kezd ki . . .

A most következő jelenetet az elmondottak után könnyű elképzelni. A kalauz a jegyet kérte, Ezékhiel bácsi megtagadta annak előmutatását, a miből szóváltás kerekedett, néhány szempillantás múlva pedig oly veszedett kiabálás hangzott onnan a kupé-fülkéből, mely itt-ott még a kerekek dübörgését is fölülmulata. Túrós uram megígérte, hogy szükség esetén a fokost is megszólaltatja. Nos, a fokos csakugyan megszólalt, minek az lett a vége, hogy a kalauz meghúzta a vészféket, — a vasut erre megállt és Túrós Ezékhiel urat — kiről szakadt a veríték, — miután előbb a nevét följegyezték, letették a nyílt pályán az utra.

— Hála Istennek! — ezt sóhajtott a pórul járt ember és megkönnyebülten tekintett a távoztában mind kisebbnek látszó kigyózó szörnyre. Egyrészt örült, hogy idő előtt lekerült a vasútról, tehát ilyenformán utazott is, nem is, továbbá elkerülte kolozsvári öreg bajtársai élezeit, másrészt iszonyú düh fogta el Dénes úrfi ellen, a ki őt fölültette.

Mert az most már nyilvánvaló lett előtte. Kihallgatásakor megmagyarázták neki, hogy valaki rútol visszaélt jóhiszeműségével és csupa tréfából beugratta őt.

No de megállj, Dénes úrfi! «Háromszor veri rajtad vissza Ludas Matyi.» Ha addig él is öreg Túrós Ezékhiel!

Különös szorgalom.

— Micsoda? azt meritek állítani, hogy az én fiam lustán kezeli a hangszert? . . . Hiszen csak egy fél éve tanul s már a harmadik hegedűt teszi tönkre.

Nem volt más hátra, minthogy Ezékhiel bácsi visszafordult és gyalogszerrel tette meg az utat hazafelé. Szörnyen röstelte, hogy ő fölötte most egy ifju ember a barátaik körében kaczag, azért elhatározta, hogy Dénes urat e durva tréfájáért megleckézteti.

Ment-mendegélt a vasuti töltés mentén, egyszerre csak eszébe jutott, hogy tulajdonképp mi dolga is lett volna neki benn a városban? . . . Ahá, persze, a törvény előtt kellett volna megjelenni valamicsoda szövevényes ügyben tanuzni. Tyú, az áldóját! most e mulasztás miatt is kellemtelensége lesz, még pedig alapos, mert a törvény nem hágy magával komázni, a mint az a meghívó levélből is világosan kitűnik, mondván: . . . meg nem jelenés esetén elővezettetik.

Kivette a nagy családi börtárczából a törvényszéki meghívót s a mint ballagtában olvasta egyszerre csak megakadt a szeme a megjelenés kitűzött napján. Elolvasta még egyszer, elolvasta harmadszor . . . és minthogy még mindig nem volt tisztában a dologgal, megállt az út közepén.

Elkezdett ujjain számlálni.

— Január, február . . . június. Hát persze hogy júniusban vagyunk. A meghívó meg júliusra szól.

Nagyon megörült e váratlan fölfedezésnek. És ismét megindult.

— Ilyenformán egy teljes hónapi időm van még Kolozsvárra menni. Azalatt tizszer is meggyógyulnak a lovaim, engem pedig nem lát majd senki fia gőzvasutról leszállani az állomáson, mivelhogy nem is teszem többé a lábamat a kupé lépcsőjére . . . Isten engem úgy segíjen!

Egészen könnyűnek, szinte jókedvűnek érezte magát nentől fogva. Egy óra lefolyása alatt legényesen benn-termett a községben s a hogy a házához közeledett, ismét csak az ifju Dénes úrral hozta össze az ördög.

Dénes úr megszeppent.

— Terringettét! baj van, — gondolta magában. — Az öreg már itthon, bizonyosan letették a vonatról. No most már viseljük el a következményeket.

— Adjon isten Túrós uram! Már visszafelé?

— Amint látja. De mondja csak, öcsém, melyik hónapban vagyunk?

— Júniusban.

— Az a szerencséje. Mert ha véletlenül júliusban volnánk, kissé megropogtatnám a csontjait a jó tanácsért! . . .

Dénes úr nem értette ezt a beszédet. De kérdezősködni nem mert, — meg volt ő így is elégedve a békés befejezéssel.

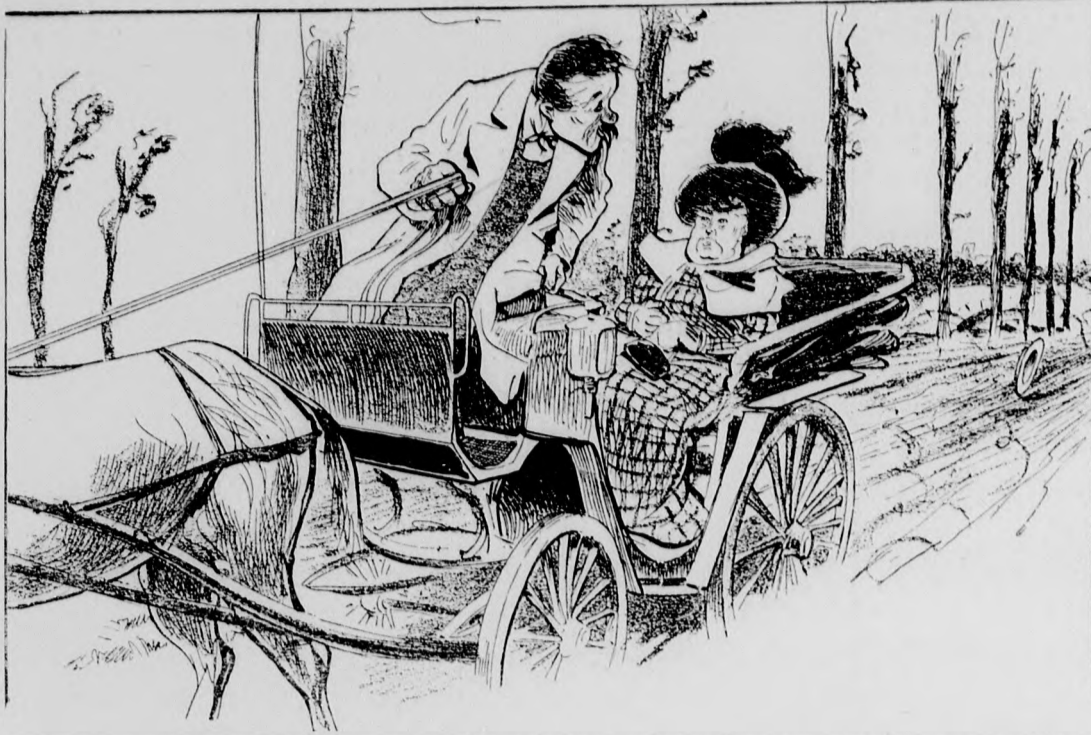
Maróthy János.

Méregből.

Biró Mikor ön megtudta, hogy tévedésből támadta meg ezt az urat, miért adott neki még egy pofont?

Vádlott. Mérgemben, a miért nem az igazit üthettem.

Udvarias kocsis.

Kocsis. Kérem szépen, nagysága, legyen olyan kegyes, tartsa a gyeplőt, a míg a kalapom után futok, vagy inkább akar a kalapom után futni, a míg én a gyeplőt tartom.

Temetést jelentő.

Meghalt a parasztnak a felesége. Megy a paphoz a temetésért s kérdi, mit fog fizetni!?

— Az lelkem attól függ, ingben menjek-e, vagy uj vagy ócska palástban?

— Nem bánom én, instálom, — mond a paraszt, — ha ingbe, mezitláb tetszik is jönni, mert én ugyanis csak a koporsó után megyek, hát nem én fogom szegyenleni.

Aggasztó.

Bankár. Tizenhat forint havi bért kíván? No hallja, az sok! S hol kapott mostanáig ilyen magas bért?

Szakácsné. A nagyságod pénztárnokánál.

Villanyos csengő.

A gyógyszerész magyarázza ifju segédjének, hogy mi a villanyáram, mely ha megindul, a csengőt is megszólaltatja. Tudni akarván, hogy érti-e a dolgot, azt kérdezi tőle:

— Mi történik, ha megnyomom a villanyos csengő gombját?

— Hát bejön a laborans, — vágja ki a jövődő okos patyikus.

Hangversenyen.

I. kritikus. Nem tudom, kit dicsérjek meg jobban: az énekesnőt-e vagy a zongoraművésznőt?

II. kritikus. Dicsérd meg mindenekeelőtt a közönség türelmét!

Csak vigan...

Csak vigan át az életen,
Ne bántsá lelkünk semmi sem;
Hisz búban születik a gond,
S kit bú epeszt, az mind bolond.

Használjuk ki a perczeket,
S élvezzünk addig, míg lehet;
A jókedv, dal és szerelem
Kísérjen minket szüntelen!

Mi haszna, hogyha búsulunk?
Itt úgy sem enyhül bánatunk,
És így is, úgy is ránk talál
Előbb vagy utóbb a — halál.

Árkosi Ödön.

A kaszárnyából.

Örmester. Szekeres, maga megint úgy ül a lovon, mintha a ló véletlenül került volna a lábai közé!

Nehezen ellenőrizhető.

Apa. No, Pista, hogy tetszik az új tanárod?

Pista. Jaj, az borzasztó!

Apa. Hogy-hogy?

Pista. Mert fekete szemüveget visel és soha sem lát-hatjuk, hogy hova néz!

Szó szerint.

Egy kereskedelmi utazó belép a gyárigazgató irodájába.

— Mivel szolgálhatok? — kérdi tőle az igazgató.

— Nevem Ugró János, első rangú házak képviselője vagyok. Gumi köpenyben, gumi czipőben, izzóharisnyában, pánczélingben, gőzcilinderben stb. utazom.

— Mondja csak, nem kellemetlen önnek ily melegen öltözve utazni?

A felsült pap.

Nagy diszszel várta a falusi plébános a püspököt, mert egy kis piros czingulust nagyon szeretett volna kapni. Miután a plébánosnak lassacskán elhullottak ritka szép hajfürtei, parókát vett dús fekete hajjal. A püspök ismerően az öreg gyengéjét, azt mondja neki:

— Azt gondoltam, önnek is kellene már egy veres czingulus; de most már helyesebben látok: ön nem érdekekben megőszült öreg, mert csak fiatal papnak lehetnek ily szép sűrű hajfürtei.

De nem is kapott veres övet.

Butorkereskedésben.

377

Betér a földbirtokos egy fővárosi butorkereskedésbe, hogy megnézzze a szép dolgokat, de venni nem akart, mert nem volt semmire szüksége. A kereskedő nagyban dicséri a holmiját. Különösen dicséri az ágyakat, hogy az új találmány, rendkívüliség; úgy állitható, hogy éjjel ágy, nappal szék.

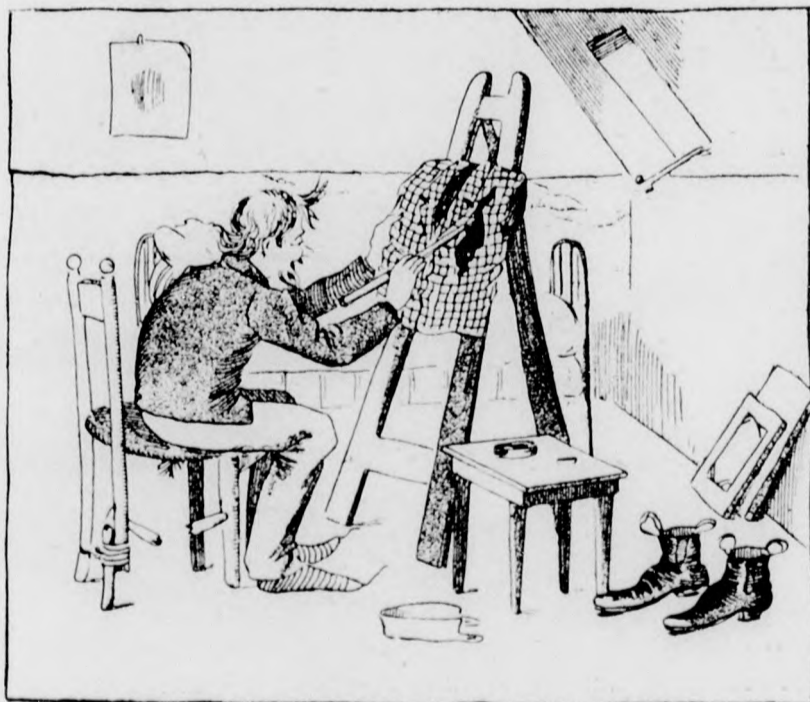
— Ez is szép, — mond a földesúr, — de nekem olyan kellene, mely nappal ágy, éjjel pedig szék!

A hirtelen mondás zavarba ejti a kereskedőt s fájdalommal mondja, hogy nála olyan nem kapható.

Cseberből vederbe.

Ebben a mellényben lehetetlen bálba mennem, olyan kopott már.

De hát miért volnék festő? Átfestem és senki se fogja látni kopottságát.

— Szabad kérnem, nagyságos asszonyom?

— Nem mondtam, hogy pompásan megy a dolog? A bankárnét egészen meghódítottam.

— Rendkívül nagy örömet szerzett, nagyságos asszonyom!

— Jaj nekem, erre nem is számítottam!

A latin kalkulus.

Régi időben még latin bizonyítványokat adtak a nebulóknak. Ilyen csupa szekundákról szóló bizonyítványt hozott haza az egyszeri v—i deák. A bizonyítvány végén ráadásul még az is állott, hogy «negligens», a mi magyarul annyit jelent, hogy hanyag.

— Hát ez micsoda? — rivallt a fiura a deákul keveset értő apa.

— Édes apám, — válaszolt a szorongatott diák, — az is deákul van; magyarul pedig annyit tesz, hogy: «nagylegény.»

— No hallod lurkó, — vágta vissza az apa, — annyi sok rossz kalkulus után inkább azt irták volna oda, hogy: «nagykamasz»!

A varázsgyűrű.

Szerelmes leánynak ezer bújja gondja,
Igazán hű legény — Istenem, de ritka!
A szerelmes leány miért ne hinné el,
Hogy bánata gyógyul varázs segélyével.

Düledező viskó, ott a falu végén,
Mint az ország útja, lakója is oly vén.
Úgy mondja, úgy hiszi falu jámbor népe,
Kuruzslás, varázslat nem titok előtte.

Esti szürkületkor, szerelmes leányka,
Szívében panaszszal, benyitott hozzája.
Csillagos éj szeme, sötét éj a haja
Patyolat az inge, irúl-pirúl arca.

«Néném asszony anyó, féltékeny a szívem.
Egy csélcsep legényért meghasad, azt hiszem.
Van talán kabala, hogy megsugná nekem,
Ha egyszer hűtlenül megcsal a kedvesem.»

«Újjadon egy gyűrű — állandóság jele,
Szeretődtől kaptad — vesd bele ez üstbe!»
Kakuk szive, burján. — Kékes fényű lángok.
Kigyó farka talán. — Bűbájos mondások.

«Lányom itt a gyűrű, varázsereje van,
Ha megcsal kedvesed, azonnal elpattan.
De ha a hűséget te magad szegnéd meg,
Rozsda úgy ellepi, hogy nem viselheted.»

«Néném asszony, anyó! köszönöm jóvoltát,
Még egy kérésem vón'» — «Mi az, lányom, mondd hát.»
«Adjon még valami tisztító szert nekem,
Hogy a gyűrűm mindig tiszta fényes legyen.»

«Ne félj, lányom, nincs bár semmiféle szerem,
Tisztaságát őrzi hűséges szerelem.»
Ki tudná, mi rejlik a jövő ködében?
Egy titkos sejtelem kél a lány szívében.

«Úgy ha nem maradhat semmiképen tiszta,
A gyűrűről vegye varázslatát vissza.»
A jóságos Isten a megmondhatója
Az igazán hű lány hej, de milyen ritka!

Pellendí Geza.

E helyett «a holtakról jót vagy semmit», a mai kor ezt alkalmazza: «Az élőkről rosszat vagy semmit.»

*

A szerelem közönséges sajtóhiba. Nem boldogság, hanem — bolondság.

Hidegsült.

A fiatal papot, a ki egy nagyobb városban káplánkodott, kiküldik egy közelfekvő faluba papnak. Midőn rövid idő múlva bemegy a városba, mondja neki több városi úr, hogy kimennek hozzá. Ez mentegeti magát, hogy háztartása nincs, mert a grófnál kosztol, hol a gyereket tanítja, tehát ebéd után jőjjenek.

— Csak van hidegsült, — jegyzi meg egyikök, — a garçon embernél is!?

— Igen, az lesz, — mond a tréfás pap. Be is állit hozzá harmadnap egy kompánia.

— No, hol az a fáin hidegsült?

Mire ez asztalra tesz egy gabonakenyeret és egy kancsó vizet.

— Hát ez hidegsült? — szólnak megrökönyödvé.

— Hát mi lenne, hisz ez *hideg* most és meg is van *sülve*.

Definíció.

— Mi a nátha?

— A nátha olyan betegség, mit ha gyógyítanak, tizen-négy napig eltart; de ha nem gyógyítják, — nyolcz nap alatt elmulik.

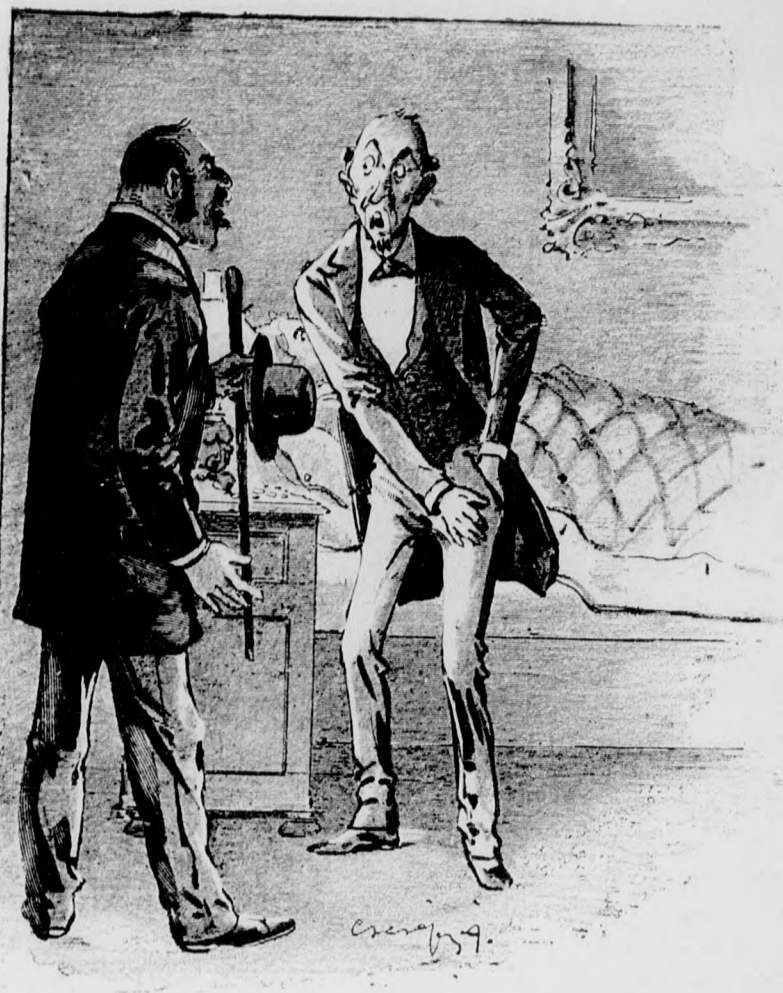
Modern gyermek.

Anyja. Julcsa, Elemért megbüntettem az imént hanyagságáért. Vigyázzon rá, nehogy föbe lőjje magát!

Orvosi tiszteletdíj.

379

Éjnek idején az orvost beteghez hívták. A rendelés megtörténte után a beteg nő férje, egy fősvény ember, ötven krajczárral fizette ki az álmából fölriasztott orvost.

Az orvos az első pillanatban megütődve nézett a furcsa tiszteletdíjra; de csakhamar visszanyerte nyugalmát és így szólt:

— Nincs rézpénze?

— Hogyne volna doktor úr, van az is. Miért?

— No mert a fejéhez akarom vágni!

Tragédia.

Ódafone a vártoronynak
Erkélyén a lányka,
És hűséges troubadúrja
Lenn kobozzal áll.

Ámde a jó troubadúrnak
Nagy eszméje támadt,
Mégmászni a falat érte
Vágytól kapott szárnyat.

S midőn fölért végre hozzá,
Ah, hogy célját érte,
Várkisasszony ledobatta
Őt a sötét éjbe.

Mert a bájos várkisasszony
A divattal tartott:
Ha troubadúr, hát csak alul
Pengesse a lantot.

Haan Bela.

Czélzás.

Úr. Ismeri Göthének «Nászút»-ját?
Hölgy. Nem. Engem csak a magamé érdekel.

Román plakátok.

Az oláhok folyton tüntettek a magyarok ellen. Egyszer nagy menetet rendeztek ellenük s két oláh legény egymás mellett hosszú póznákon két nagy plakátot hurczolt. Az egyiken ez állott: a másikon pedig

Éljenek
a románok
törekvései

a magyarok
haramiák,
gazok!

Mivel pedig a két póznán levő felirások egymás mellé kerültek, úgy szólott a nóta, hogy «éljenek a magyarok, a románok haramiák, törekvései gazok.» Csodálkoztak is, hogy a plakátoknak miért tapsolnak a magyarok.

Sóhaj.

Egy megsavanyodott vénülő kisasszony így sóhajtott fel egy keserű pillanatában:

— Csupa csalódás és gyötrem ez az élet! Nem bánám már, ha meg is halnék. Az egyetlen, a mit e földön itt hagyni sajnálnék, — az a kávé.

Minden ökör tudja.

Egy város kaszinójában egy társaság ül együtt, melynek tagjai találós kérdésekkel és megfejtésekkel kergették az időt. Egyszer azt kérdi egyikök, miért megy az ökör a csá szóra balra, s a hajsz szóra jobbra. Jó választ egyik sem tud adni, végre is az egyhangú válasz, hogy «nem tudom». Mire a kérdést feltevő azt mondja:

— Különös, pedig ezt minden ökör tudja!

Gyermekszáj.

Laczikának küldött a nagybácsi
Névnapiára ólomkatonákat,
Volt közöttük huszár, vadász, tüzér,
Mindegyikből egy-egy egész század.

Persze nyomban nagy háborút rendez
S a szülői, meg a nénje nézik,
A mint hosszú, egyenes sorokban
Rakja őket az asztalon végig.

Egyszerre felkap egy huszártisztet
S csodálkozva így szól a nénjének:
«Ez ép olyan, mint az a szép bácsi,
Ki a multkor pusztit adott néked!»

Árkosi Ödön.

Ki az úr a háznál?

Papucsfi. Látod, a feleségem sétálni akart,
én nem; eközben megeredt a zápor s én
érvényesítettem akaratomat!

Bosszu.

— Tegnap azt mondtam Bogarasi úrnak, hogy az ő egyesületük csupa számból áll s ma — megválasztottak engem disztagnak.

A búr háboru alatt.

Úr. Kérek egy darab angol tapaszt.

Falusi gyógyszerész. Sajnálom, de ebben a pillanatban nem szolgálhatok; szükségük van rá maguknak az angoloknak.

- Miért iszik annyit, szomszéd?
 — Eh! Borba akarom fojtani bánatomat!
 — Úgy látszik, szomszéd, jól tud úszni a bánata.

Ez is terminus.

Adós. Teringettét, de régen nem láttuk egymást!
Hitelező. Igen — a legutolsó száz forint óta.

Szives adakozó.

Egy uracsnak útját állták
 Utcán szegény emberek,
 Nyomorukon hogy segítsen
 Egy kis pénzzel, ha lehet.

«Otthon hagytam pénztárczámat,
 Jöjjön hozzám bár ma még!»
 S azzal oda nyújtja — egyik
 Barátjának névjegyet.

Ráth Gyula.

Csak lesz egy pár jó temetés!

Régebben a nyugdíjas bányatisztek életben létét az anyakönyvvezető papok igazolták. Épen néhány öreg módosabb bányatiszt van nyugtájával a prépostnál, kikkel a pap jóízűen diskurálgat, midőn beállit a sirásó s egy kis előleget kér a préposttól.

— De lelkem, miből adja meg, honnan lesz magának pénze?

Mire a sirásó az öregek felé sanditva, mondja nyugodtan:

— Csak megsegít az Isten, csak lesz egy pár jó temetés ebben az évben!

Hogy mekkorát csuklottak a jó öregek, azt képzelhetni.

Budapest, L. M. Dehogy krónikás, még csak nem is adoma. Multkori verse alatt csak azért nem hagytunk meg többet neve kezdőbetűinél, nehogy megsértsük az ön szerénységét, hiszen alig maradt benne sor, melyet át nem gyurtunk volna. — *Szaláncz, K.* Billog Márton uram sikkasztmányát megtéritette kiadóhivatalunk. S ön képes volna ennek jövőre elejét venni? De már abban kételkedünk! — *Budapest, G. Ö.* Egy hiján a közlendők közé tettük. — *Kiskőrös.* Csak kevés hullott át a rostán. Örömmel vettük tudomásul, hogy a magtár nem ürült ki még egészen. — *Budapest, H. H.* Gyöngécskék. Vázlatok készítése különben is teljesen fölösleges. Rajzolóink hál' Istennek, invenczió dolgában nem állanak olyan esehül. — *Budapest, Z. O.* Alkalmilag beszoritjuk. — *Nemo.* Egyik már nem ujság előttünk, a többi nem szükkölködik sem ötlet, sem eredetiség dolgában. — *Budapest, K. M.* Szörnyen komoly, nem lapunkba való. — *Győr, S. G.* Szeccessziós izü vers, nem lapunkba való.

A lóversenyeket látogató t. közönség ama részét, mely okvetlen kimegy akár szép, akár rosz idő van: a Lovaregylet főpénztársága tisztelettel felkéri — saját kényelme érdekében — mert künn a versenytéren nagy a tolongás a pénztáraknál, — hogy belépti jegyeit délelőtt benn a városban, a programokon megjelölt **dohánytőzsdékben előre megváltani** sziveskedjék.

Másrésről felkéri a közönséget, hogy belépti jegyét az öltönyön kívül **láthatólag kítűzni** sziveskedjék, s így az ellenőrség részéről való felszólításokat mellőzhesse.

Megjelent és kiadóhivatalunkban kapható:

Münchhausen báró

Csodálatos kalandjai szárazon és vizen.

Átdolgozta **BARÓTI LAJOS**

Doré Gusztáv 140 rajzával.

Ara diszkötésben 2 frt.

Megjelent és kiadóhivatalunkban kapható:

Ezeregy éjszaka.

A legszebb keleti tündérregék.

A magyar ifjuság számára átdolgozta

Baróti Lajos.

150 pompás képpel.

Ara vászonkötésben 2 frt.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos: *Baróti Lajos.*

A Jog, Törvény és Igazság!!!

fénykorában is, tisztelettel kérem a nagyérdemű közönséget, hogy méltóztassék becses rendelményeivel, vagy látogatásával üzletemet felkeresni, mert elvem még mindig jó minőségű árut **olcsó árért** szállítani.

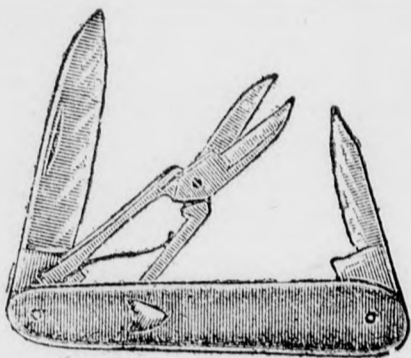
Ezen alatt elősorolt árukat vidékre utánvétellel szállítom. Tömeges megrendelést kér

FELDMANN ANTAL verseny-bazára

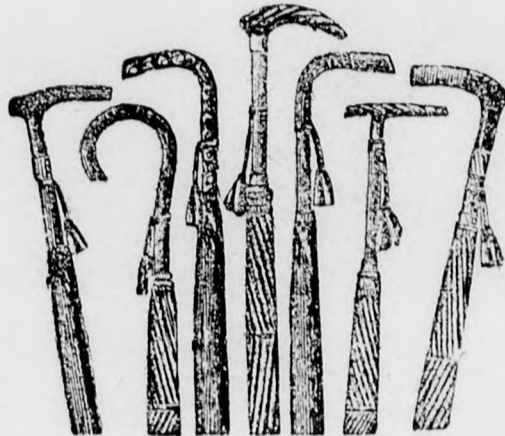
Budapest, VII. ker., kerepesi-ut 50.

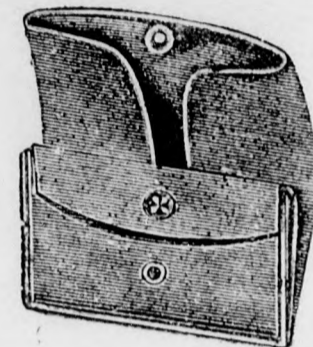
Francia email mellgomb 1 garn.
3 drb 50 kr.

Sollingeni acél zsebkés ollóval
drbja 1 frt.

Graziosa esőernyő férfi vagy
nő részére tiszta selyemből
drbja 2 frt.

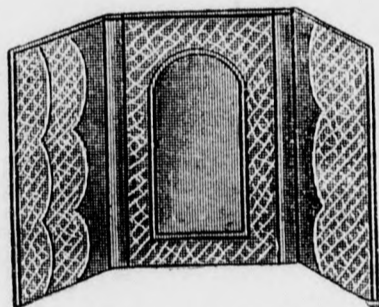
Korona-erszény egy darab
bőrből készítve drbja
50 kr.

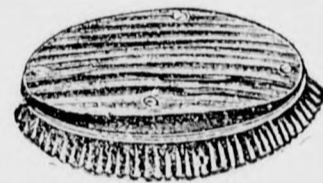
Evőkanál mely
soha nem sár-
gul drbja 15 kr.

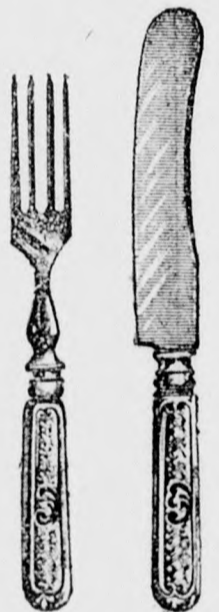
Francia email kezelő-gomb
párja 50 kr.

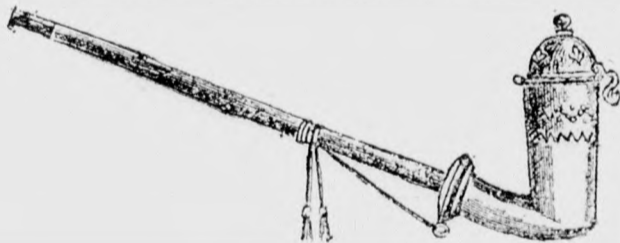
Névjegy tárcza finom bőrből
fényképtartóval drbja 85 kr.

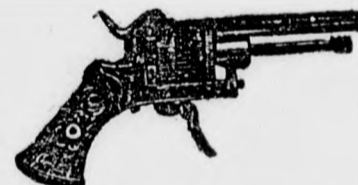
Hajkefe a legjobb minőségű
tisza sörtéből drbja 1 frt.

Női pénztárca a legtartósabb bőr-
ből 50 kr, egész finom minőség-
ben drbja 1 frt.

Valódi tajték szivar vagy cigarettá szipka
drb 50 kr.

Lüttichi acél revolver a legjobb mi-
nőség 7^{m/m} 2.50, 9^{m/m} 3.50, 12^{m/m} 4.50,
valódi angol buldog revolver fino-
man nickellezve 7^{m/m} 3.50, 9^{m/m} 4.50,
12^{m/m} 5.25.

Ujdonság!! a legtartó-
sabb evőeszköz a vilá-
gon az egész egy darab
acélból készítve párja
50 kr.

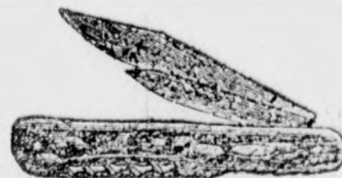
Valódi amerikai double óraláncz finom lecsüngővel drbja 1 frt ugyanaz FF. nickelből szintén 1 frt.

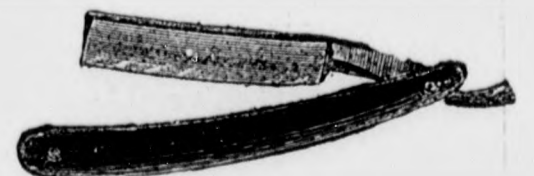
Angol fapipa drbja 50 kr.

Valódi tajték szipka borostyán szopókával
bőrtokban drbja 1.50 kr.

Acél zsebkés dugóhuzóval
drbja 50 kr.

Sollingeni acél beretva a legfinomabb
minőségben drbja 1.50 kr.

BLUM ÉS TÁRSA, SÜTŐ-UTCZA 2.

*Ajánlva a nagymélt. Földművelésügyi m. kir. miniszterium
1957/93. magas rendeletével.*

Ő császári és királyi Fensége
József főherczeg udvari szállítói
és szerb. kir. udv. szállítói.

Sikkes egyenruhákat

és felszerelési czikkeket tábormokoknak, törzs- és főtiszteknek, önkénteseknek, vasuti és postahivatalnokoknak, kincstári és uradalmi erdésztiszteknek és erdőőröknek, csendőrségnek, rendőrségnek, tűzoltóknak, pénzügyőröknek és anyakönyvvezetőknek, valamint minden egyenruhát viselő testületnek leg-elegánsabban és legolcsóbban készítenek

BLUM ÉS TÁRSA

Ő császári és királyi Fensége József főherczeg udvari szállítói.

BUDAPEST,

IV., Sütő-utca 2. (Szervita-tér sarkán.)

Arjegyzékek készséggel küldetnek.

Pontos czimre figyelni tessék.

Pontos czimre figyelni tessék.

BLUM ÉS TÁRSA, SÜTŐ-UTCZA 2.

BLUM ÉS TÁRSA, SÜTŐ-UTCZA 2. SZÁM ALATT.

BLUM ÉS TÁRSA, SÜTŐ-UTCZA 2. SZÁM ALATT.

A Pozsonyi Felső Kereskedelmi Iskola,

melynek végbizonyítványa egy évi önkéntesi katonai szolgálatra jogosít, és melynek eddig végzett tanulói legelső rendű kereskedő, gyári és bankári cégeknek vagy közhivatalokban és a mezőgazdaságban nyertek alkalmazást, 1900 szeptember 1-én 16. évfolyamát nyitja meg.

Az intézetet a múlt isk. évben 253 tanuló látogatta, köztük 196 vidéki, kiknek jó családonál való elhelyezése ügyében az igazgató készséggel jár a szülők kezére.

Minden iránt tájékoztató évi jelentés levelező lapon is kérhető.

Pozsony, 1900 július hó.

JÓNÁS JÁNOS

igazgató.

8773

Hirdetések

a lap részére csakis a hirdetési felvételi irodában

Tenczer Gyula Budapest, Szervita-tér 8. vétetnek fel.

NYARALÓK

tulajdonosainak!

AEOL hangszerek.

E hangszerek a szabadban természetes légmozgás által zengnek és önmagukban igen kellemes, varázsszerű összhangzást idéznek elő, a mi minden fogékony kedélyre meglepő és kedves benyomást gyakorol.

Ily hangszerek kiválóan kertek, lugasok és villák stb. igazi díszül szolgálhatnak és e helyekről nem is volna szabad azoknak hiányozni.

Aeol-hárfa szélzászló nélkül nagyság szerint frt 4.—, 4.50, 6.50.

Ugyanilyen aranyozott szélzászlóval frt 10.—, 12.—.

Ugyanez szélirány jelzővel frt 10.—, 21.—.

AEOL harangjáték vasállványon

4 üvegharanggal	8 forint
5 „	12 „
7 „	15 „
9 „	18 „
13 „	21 „

Aeol harangjáték aeol hárfával összekötve, magas állványon nagyság szerint 25 és 30 frt.

STERNBERG ARMIN és TESTVÉRE

cs. és kir. udv. hangszergyárosok.

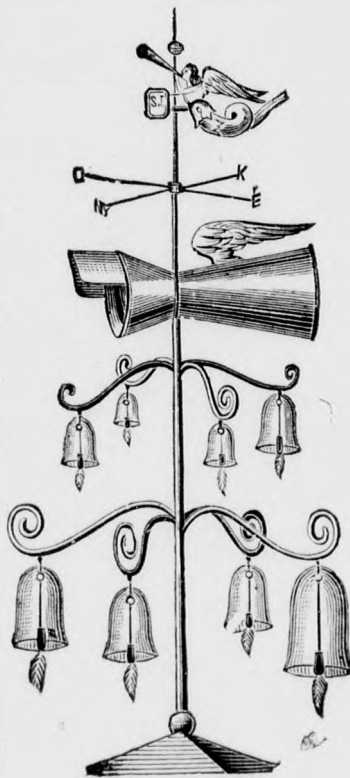
Általános hangszerfőraktár Budapest, Kerepesi-ut 36.

Képes árjegyzék: a) harmoniakról, b) mechanikai zenélő művekről és zenélő díszes tárgyakról, c) az összes egyéb hangszerekről, mint hegedűk, fuvolák, cimbalmok, cziporák, harmoniumok, zongorákról stb. ingyen kapható, de megnevezendő, hogy miféle hangszerről kívánatlik az árjegyzék.

ZENÉLŐ AJÁNDÉKTÁRGYAK.

Zongora termék: Kossuth Lajos-utca 22. (Károly-körut sark.)

Zenepalota.

Minden budapesti lakos tegyen egy kirándulást

Visegrádra.

Papp József „Mátyás királyhoz“ címzett és legjobb hírnévnek örvendő vendéglőjében kiváló magyar konyha lesz vezetve. Valódi magyar hamisítatlan borok és kitűnő kőbányai sör, igen mérsékelt árak. A közlekedés úgy hájjával, mint vasúttal történhetik és rendkívül olcsó és kényelmes. Minden vásár- és ünnepnapon nagy katonai hangverseny. Gyors és figyelmes kiszolgálás. Nagyobb társaságok kedvezményes árakban részesülnek.

Alapított 1863. évben.

Első leánykiházasítási egyesület

m. sz.

Leány és fiú biztosító intézet.

Budapest, VI. Teréz körút 40.

Az intézet saját házában.

Legelőnyösebb és legolcsóbb díjtételek gyermekek biztosítására. Változatlanul megállapított havdíjtételek. Azonnali haláleseti biztosítás. Kötvény és bélyegilleték nem fizetendő. Prospektussal és felvilágosítással szolgál az intézet.

Butorárjegyzék

Eladás 2 évi jótállás mellett.

1 hálószoba komplett matt v. félmatt	105 frt
1 „ „ „ faragott	150 „
1 „ „ „ angol stílusban	170 „
1 „ „ „ oszl. faragott	190 „
1 „ „ „ igen finom, baroque stílusban, valódi belga bleu-márvánnyal	330 „

Ezenkívül több mint 100 hálószoba van raktáron egyszerű, valamint díszes kivitelben mérsékelt árak mellett.

Ebédlőszoba. Kredenc, matt, faragott ebédlőasztal, 6 valódi börszék, ebédlődiván valódi szőnyeggel 170 frt.

Ebédlőszoba. Kredenc, matt, faragott, oszlopos, ebédlőasztal, 6 valódi börszék, ebédlődiván valódi szőnyeggel, trumeau és tükör 250 frt

Ebédlőszoba. Angol stílusban, matt, kredenc, pohárszekrény, ebédlőasztal, 6 valódi börszék, ebédlődiván valódi szőnyeggel, világos diófából 455 frt

Ezenkívül dús választék egyszerű és finom ebédlőszobákban minden kívánt árban. Nagy raktár szalonberendezésekben; krepp garnitúra 80 frt, bouret 90 frt, selyem 110 frt, selyem brocat 140 frt, francia selyemszövet 165 frt és szalon-garnitúrák 1000 frtig.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Gömöri Sándor

Budapest, IV., Váci-utca 18., I. em.